Η ελληνίδα λαλιά (μοναχός Μωυσής, Αγιορείτης)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 23 Σεπτεμβρίου, 2012

Σε μία περίοδο κρίσεως, επικρίσεως και κατακρίσεως, πτώσεων, καταπτώσεων, επιπτώσεων και εκπτώσεων, ζάλης, παραζάλης, πάλης κι αιθάλης πάσχει η μοναδική λαλιά μας, η εγχώρια πλούσια γλώσσα. Μαζί της μπορείς να πεις και να εκφράσεις τα πιο δύσκολα, τα πιο κούφια, τα πιο υψηλά. Όπως λέει ποιητής Οδυσσέας Ελύτης, η ελληνική γλώσσα είναι η πιο παλιά και η πιο πλούσια του κόσμου.

Στα ελληνικά μπορείς να εκφράσεις τα πιο λεπτά, τα πιο τέλεια νοήματα της θεολογίας, της φιλοσοφίας, της ποιήσεως. Να αποδώσεις ιδέες, στοχασμούς, σκέψεις, έννοιες, μεγάλες, ευγενικές, ιερές και ωραίες. Η ελληνική γλώσσα εκφράζει περίτεχνα το μεράκι, τον καημό, τον πόθο του τεχνίτη, του καλλιτέχνη, του ήρωα, του αγίου. Συντίθεται η αρχοντιά και η ταπεινότητα, η μεγαλοπρέπεια και η σεμνότητα, η φιλοκαλία. Η χαρμολύπη, η νηφαλιότητα, ο γλυκασμός και η λύτρωση. Δεν είναι εφάμαρτη υπερηφάνεια η αγάπη της γλώσσας μας, της πατρίδος μας, της πονεμένης και προδομένης. Προδόθηκε και η γλώσσα από συνεχείς ξενικούς όρους, που δυστυχώς καθιερώνονται στα παιδιά. Το ύδωρ, ο άρτος, ο ουρανός και η θάλασσα ονομάζονται εδώ και τρεις χιλιάδες χρόνια το ίδιο. Όπως τα έλεγε ο Όμηρος. Η γλώσσα μεταφέρει νόημα, ιστορία, ήθος και χάρη.

Είναι πολύ σημαντικό να μπορείς να εκφράζεις με τη γλώσσα σου όλες τις σκέψεις σου. Δυστυχώς οι Νεοέλληνες δεν διαβάζουν και γι’ αυτό η γλώσσα τους είναι πολύ φτωχή. Οι νέοι μας πάσχουν από φοβερή λεξιπενία. Η πάλη με τη γλώσσα είναι άγνωστη ακόμη και σε ειδήμονες. Η τέλεια έκφραση θέλει βαθιά γνώση της γλώσσας, κρίση, λίχνισμα, μελέτη, ορθή επιλογή. Λόγια παχιά, στομφώδη, βερμπαλιστικά, βαρύγδουπα, δεν αγγίζουν τις καρδιές. Στα εξήντα μου χρόνια έγραψα και είπα πολλά. Δεν γκρινιάζω αν ήταν όλα καλά, προσπάθησα όμως να είναι σωστά ελληνικά. Αγαπώ τη γλώσσα μου. Δεν έμαθα άλλη γλώσσα. Δεν έμαθα ούτε γραφομηχανή ούτε ηλεκτρονικό υπολογιστή. Ήθελα να τη γράφω στη γλώσσα μου, να ορθογραφώ, να καθαρογράφω, να αγγίζω το μελάνι. Δεν μπορώ να πω ότι δεν αγαπώ να μιλώ και να γράφω. Έχω γράψει χιλιάδες χιλιάδων σελίδες. Αγαπώ πολύ τη γλώσσα μου την Ελληνίδα. Και μάλιστα την πολυτονική γλώσσα.

Η αγάπη στη γλώσσα είναι ιερή. Πιστεύω στη δύναμη της γλώσσας. Μπορεί να επηρεάζει, να κρίνει, να σχολιάζει, να νουθετεί θετικά και ωφέλιμα. Όσο ακόμη ζήσω, δεν θα πάψω να μιλώ και να γράφω. Όσο θα ’χω τα λογικά μου. Εμένα αυτή είναι η δουλειά μου. Μεροκαματιάρης του λόγου. Μην, παρακαλώ, παραποιείτε τη γλώσσα μας, μη τη νοθεύετε και μη τη λησμονάτε. Με τη γλώσσα δεν επικοινωνούμε

απλά για να συνεννοηθούμε, αλλά ενώνουμε τις ψυχές μας. Χαίρομαι που μιλώ και γράφω. Συγχωρέστε με. Ευχαριστώ που με διαβάζετε και μου γράφετε. Η γλώσσα είναι σταυρός πολύτιμο φυλαχτό, βάλσαμο και αγιονέρι.

Τρεις μεγάλοι θεολόγοι κληρικοί του εικοστού αιώνος, ο σέρβος άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς, ο Ρουμάνος Δημήτριος Στανιλοάε και ο Ρωσοαμερικανός Γεώργιος Φλωρόφσκυ ήταν γνήσιοι φιλέλληνες και καλοί γνώστες της ελληνικής γλώσσας. Ο πρώτος έστελνε τους μαθητές του να μάθουν στην Ελλάδα ελληνικά, για να προχωρήσουν στη θεολογία. Ο τρίτος έλεγε πως οι έλληνες πατέρες με την ελληνική σκέψη τους πρόσφεραν πνευματικό πλούτο σε όλη την οικουμένη. Είναι κρίμα, αγαπητοί μου, να μην εκτιμάμε τον πλούτο της ωραιότατης και περιεκτικότατης ελληνίδας λαλιάς, των αρχαίων φιλοσόφων, των ελλήνων πατέρων, του Ευαγγελίου…

(Πηγή: "ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ" 9/9/2012)